

Suskun Şehir Serenadları

— Toprak · 19 Aralık 2011

Ağlama,

Son yalnız bugün öldü...

Sarı yapraklardan bir sala bindirdiler

Toprağa karıştı tüm yeminleri.

Cebinde ağır yaralar taşıyordu,

Yangının resmini çizmişti kül tablasına.

Avuçlarında kaç hayat saklıydı

Ah bir bilsen

Hiçbir çınar göçmezdi bu kadar mahzun

Mezarını eylül yağmurları kazdı

Hasret türküleriyle uğurladılar onu

Kollarını kör baltalarla budayıp!

En büyük eksikliği olmalıydı belki de,

Sevdasını fazlasıyla icra etmesi!

Gözyaşı meşru suçlardan sabıkalıydı

Yüreğinde düneden güvercinleri

Uçuramadı ömrü billah.

İntiharlarına bir özne arayarak tüketti nefesini

Demir kapının gıcirtısı ilhamı olmuştu

Yakışıklı bir yalnızlığı omuzladığı

Gören imrenirdi kifayetsiz bakışlarına

Sen ağlama

Sığ kayalıklar okyanuslarda boğulmadı henüz daha!

Gök kubbe tek heceyle azarladı onu

Düşleri esmer tenlerde can bulan

İri göbekli yaşamlardan peydahlanmamıştı.

Kalın paltosunun içinde saklardı ayazları

Dudağını bükerdi güneş kollarına uzandığında.

Ağlama sen!

Olmasa da olur demişti...

Demini alsın diye beklettiđi cümleleri

Katıksız tüketti hayat!

Doyumsuz bir toprak kokusuyla uyanıyor şimdi

Acının iliklerimize aşılardığı saatler gibi

Lezzetli ve doyumsuz bir toprak kokusu!

Toprak

5.10.2011